

SKO.4170.2819.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 2 i § 2a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 775 ze zm., dalej: K.p.a.),
- art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 77 ust. 9 w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094, dalej: o.o.s.) oraz § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839),
- art. 1, art. 2, art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołania Pana _____ reprezentowanego przez pełnomocnika, _____, od decyzji Burmistrza Karlina znak: GP.6220.4.2021.ISC.58 z dnia 13.10.2023 r. o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Budowa budynku inwentarskiego (tuczarni) o obsadzie 278,6 DJP” na działce ew. nr 46 obręb Karwin, gmina Karlino, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Joanna Mojska
– Joanna Lipińska

na posiedzeniu w dniu 8 kwietnia 2024 r. orzeka:

**uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.**

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Burmistrz Karlina odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczących realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie obiektu inwentarskiego (tuczarni) o obsadzie 278,6 DJP w miejscowości Karwin, gmina Karlino, na działce ew. nr 46 obręb Karwin, na wniosek z dnia 22.03.2021 r. (data wpływu). W motywach rozstrzygnięcia organ wskazał, że realizacja zamierzonego przedsięwzięcia w sposób znaczący wpłynęłaby na jakość życia ludzi mieszkających w najbliższym otoczeniu obiektów inwentarskich, bowiem na podstawie raportu oddziaływania na środowisko nie można wykluczyć, że planowane przedsięwzięcie nie będzie negatywnie wpływać na zdrowie mieszkańców, a w przedłożonym przez Inwestora raporcie przedstawione zostały obliczenia w zakresie uciążliwości odorowej pochodzącej z planowanego obiektu inwentarskich tylko w zakresie teoretycznym. Organ kierował się ponadto zasadą przezorności (art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), która zobowiązuje, aby każdy, kto planuje, wyraża zgodę lub podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest w pełni rozpoznane, podjął wszelkie możliwe środki zapobiegawcze. Organ podkreślił, że uciążliwość zapachowa nie będzie miała charakteru wyłącznie okresowego i krótkotrwałego, bowiem będzie to uciążliwość stała. Wpłynie to również negatywnie na rozwój turystycznych walorów Gminy. Społeczność lokalna wyraziła zdecydowaną i negatywną opinię o planowanej inwestycji. Został utworzony Społeczny Komitet Protestacyjny, którego przedstawiciele wsi Karwin, Gościnko oraz Malonowo oraz stu czterdziestu jeden mieszkańców gminy Karlino wyraziło swój niepokój planowaną inwestycją. Pisma zawierające sprzeciw dla planowanej inwestycji w sposób

jednoznaczny i negatywny na temat planowanego przedsięwzięcia. Wszystkie uwagi i wnioski zgłoszone w ramach procedury udziału społeczeństwa mają charakter negatywny. Mieszkańcy obawiają się, że w związku z lokalizacją inwestycji na terenie ich miejscowości, komfort ich życia ulegnie znaczącemu pogorszeniu. Zaznaczyli, że sąsiedztwo tak uciążliwej inwestycji może prowadzić do wykluczenia ich dzieci z życia społecznego oraz spowoduje zatrzymanie rozwoju wsi. Organ podziela powyższe obawy, stojąc na stanowisku, że istnieje realne zagrożenie negatywnego oddziaływania inwestycji. Budowa chlewni o tak dużej obsadzie (278,6DJP) w tak bliskiej odległości (poniżej 500m) od zabudowań mieszkańców będzie ogromnym obciążeniem odorogennym. Spowoduje to konflikt społeczny, którego władze gminy nie rozwiążą przez długie lata.

Organ przywołał też opinie Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Białogardzie, który stwierdził iż największy wpływ na stan jakości powietrza z budynku chlewni mają zanieczyszczenia odorowe tj. głównie amoniak, ponieważ ich oddziaływanie zaznacza się już po przekroczeniu progu zapachowego, stężenia najczęściej dużo niższego od wartości dopuszczalnej. Najbardziej istotnym ze względów zapachowych, stopniowa toksyczności i ilości (wśród substancji powstających w procesie produkcyjnym) będzie amoniak. Amoniak pochodzi z odchodów zwierzęcych, powstaje w wyniku zachodzących przemian biochemicznych. W wyniku utleniania się amoniaku mogą powstawać azotyny obecne w skroplinach pary wodnej. Poza najbardziej uciążliwym gazem (amoniakiem) następuje również wydzielanie nienormowanego w powietrzu metanu, a także dwutlenku węgla.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, biorąc pod uwagę całość materiałów zgromadzonych w prowadzonym postępowaniu administracyjnym, dotyczącym wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie obiektu inwentarskiego (tuczami) o obsadzie 278,6 DJP na dz. nr. ewid. 46 w miejscowości Karwin, gmina Karlino, po szczegółowej analizie informacji zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (wraz z jego uzupełnieniami), negatywnej opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Białogardzie, uzgodnieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie, opinii Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Szczecinie a wreszcie w pismach zawierających protesty mieszkańców, Burmistrz Karlina odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

Wnioskodawca odwołał się od tego rozstrzygnięcia z zachowaniem ustawowego terminu, zarzucając decyzji naruszenie następujących przepisów:

- 1) art. 138 § 2 k.p.a. w związku z art. 80 ust. 1 pkt 1 o.o. w związku z art. 80 k.p.a, poprzez nieuwzględnienie okoliczności wskazanych przez organ odwoławczy w decyzji uchylającej w całości poprzednio wydaną decyzję odmowną, a polegających na braku należytego rozpatrzenia kwestii związanej ze sprzecznością zgromadzonego materiału dowodowego z negatywną opinią Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Białogardzie, a także nienależyte rozważenie okoliczności faktycznych sprawy związanych z przyjęciem przez organ ogólnego, teoretycznego i hipotetycznego stanowiska w zakresie potencjalnych obaw o zagrożenia środowiskowe;
- 2) art. 6, 7 i 8 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. i art. 80 k.p.a. poprzez:
 - a. ponowne przeprowadzenie postępowania w sposób sprzeczny z zasadą pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa, a ponadto poprzez całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a co za tym idzie nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, w szczególności poprzez brak należytego rozważenia charakteru planowanej inwestycji w kontekście spełnienia przez nią wszelkich wymogów z dziedziny ochrony środowiska i brak rozważenia w tym kontekście słusznego interesu inwestora;
 - b. sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, a przez to dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, a w szczególności poprzez całkowite pominięcie pozytywnych

- postanowień w przedmiocie uzgodnienia warunków realizacji planowanej inwestycji w kontekście spełnienia przez skarżącego wszelkich przesłanek umożliwiających uzyskanie pozytywnego rozstrzygnięcia decyzji i braku istnienia luzu decyzyjnego organu w przedmiotowym postępowaniu;
- c. sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, a przez to dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, a w szczególności poprzez błędną ocenę niewiążącego organu negatywnego stanowiska Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Białogardzie, która odwołuje się do potencjalnego i teoretycznego wpływu na środowisko. bez konkretnego ustosunkowania się do specyfiki przedmiotowej inwestycji, przez co powinna zostać ona pominięta w toku wydawania rozstrzygnięcia;
- d. brak umożliwienia stronie realizacji inwestycji ze względu na pozaprawne kryteria odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia na tle zaistniałego w sprawie konfliktu społecznego i sprzeciwu lokalnej społeczności oraz potencjalnych immisji odorowych pomimo szeregu prawidłowych szczegółowych ustaleń organu w kontekście spełnienia wszelkich wymogów z dziedziny ochrony środowiska;
- c. oparcie rozstrzygnięcia na podstawie zasad zrównoważonego rozwoju (art. 5 *Konstytucji RP*) oraz przezorności, które to nie stanowią podstawy materialnoprawnej rozstrzygnięć i nie stanowią odrębnych przesłanek umożliwiających wydanie decyzji odmownej;
- 3) naruszenie art. 104 § 1 i 2 k.p.a.
- 4) naruszeniem przepisów art. 3 pkt 8, art. 61 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 77 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 80 ust. 1 i ust. 2 ooś poprzez wydanie decyzji odmownej, podczas gdy w sprawie istniały przesłanki do pozytywnego rozpatrzenia wniosku skarżącego, zaś organ nie posiadał luzu decyzyjnego, albowiem był związany pozyskanymi do sprawy uzgodnieniami, a materiał dowodowy zgromadzony w sprawie ponad wszelką wątpliwość wykluczył i wyjaśnił na korzyść skarżącego wszelkie kwestie związane z wypełnieniem obowiązujących wymogów z dziedziny ochrony środowiska.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem skarżącego; względnie na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Organ pierwszej instancji nie znalazł podstaw do wydania nowej decyzji w trybie art. 132 § 1 K.p.a. i przekazał odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie po rozpatrzeniu odwołania ustaliło, co następuje. Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa ooś). Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy środowiskowej). Zgodnie z art. 71 decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z art. 61 ust. 2 ooś, to organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadza na podstawie zgromadzonych materiałów ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, stanowiącą część postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy ooś, przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko rozumie się postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności:

a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,

b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień,

c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Wyniki przeprowadzonej przez organ oceny, z uwzględnieniem ww. punktów, powinny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

Niniejsza sprawa była już rozpatrywana przez Kolegium w postępowaniu odwoławczym od decyzji Burmistrza Karlina znak: GP.6220.4.2021.KZ.36 z dnia 28.03.2022 r. o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedmiotowej inwestycji. Decyzją znak: SKO.4170.1043.2022 z dnia 30 września 2022 r. Kolegium uchyliło zaskarżoną decyzję. Przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, Kolegium wskazało, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, do czego organ pierwszej instancji się nie zastosował. Ponownie wydana decyzja o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań znak: GP.6220.4.2021.NS.50 z dnia 10.03.2023 r. została uchylona decyzją Kolegium SKO.4170.1188.2023 z dnia 28.06.2023 r., a sprawę przekazano do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdyż decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, Kolegium wskazało, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Przede wszystkim podkreślono, że w przypadku gdy uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1, są ze sobą sprzeczne, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozstrzyga te sprzeczności w terminie 14 dni od dnia otrzymania uzgodnień, po uprzednim porozumieniu z organami, których uzgodnienia były ze sobą sprzeczne, i uwzględnia to rozstrzygnięcie w decyzji kończącej postępowanie, wydanej w terminie 30 dni od dnia otrzymania uzgodnienia organów (art. 77 ust. 9 ooś). W ocenie Kolegium wymóg odnosi się zarówno do uzgodnień, jak i opinii, bowiem przepis odnosi się do „uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1”, który to przepis przewiduje uzgadnianie warunków i zasięganie opinii. Nawet gdyby jednak przyjąć, że nie zachodzi podstawa do rozstrzygnięcia sprzeczności w sformalizowanej formie wynikającej z art. 77 ust. 9 ooś, organ właściwy winien ustosunkować się do tych oczywiście sprzecznych stanowisk na podst. art. 80 ust. 1 pkt 1 ooś w zw. z art. 80 K.p.a., bowiem organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona, a w sprawie środowiskowych uwarunkowań zobowiązany jest przy tym wziąć pod uwagę wyniki uzgodnień i opinii. Przy czym wnioski z postępowania organ musi wyprowadzić samodzielnie i dać temu wyraz w uzasadnieniu decyzji. W zaskarżonej decyzji organ ponownie nie wypowiedział się w tej kwestii i oparł rozstrzygnięcie wyłącznie o opinię negatywną. Ponadto Kolegium wskazało na brak ustaleń odnośnie ewentualnego wymogu uzyskania przez przedsięwzięcie pozwolenia zintegrowanego. Organ przywołał bowiem parametry szkodliwych substancji osiągane przy wielkoprzemysłowym chowie trzody chlewnej, podczas gdy inwestycja nie została zaliczona przez organ prowadzący do przedsięwzięć podlegających procedurze ubiegania się o pozwolenie zintegrowane (do instalacji przemysłowych). Zgodnie z art. 201 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2022.2556 t.j. ze zm.), pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych. Instalacje te zostały wymienione w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia

2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz.U. z 2014 r., poz. 1169). Zgodnie z ust. 6 pkt 8 lit. b załącznika, należą do nich instalacje do chowu lub hodowli drobiu lub świń o więcej niż 2000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg. Natomiast, jak deklaruje wnioskodawca, w chlewni planowana jest obsada do 1990 szt. zwierząt jednorazowo, a zatem poniżej 2000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg. Zatem przywoływane parametry, właściwe dla ferm wielkoprzemysłowych, są irrelevantne prawnie z punktu widzenia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Niemniej należało podjąć stosowne ustalenia, czy zapewnienie wnioskodawcy, że przedsięwzięcie nie zalicza się do wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego, ma poparcie w obowiązujących przepisach. Należy zatem również wziąć pod uwagę przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2021.1973 t.j.) związane z pozwoleniem zintegrowanym. Zgodnie bowiem z art. 66 ust. 5 ustawy o oś, jeżeli planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać porównanie proponowanej techniki z najlepszymi dostępnymi technikami. Ponadto, na podst. art. 77 ust. 1 pkt 3 o oś, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organ właściwy do wydania tej decyzji, zasięga również opinii organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy. W myśl przywołanego przepisu, pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych. Organ winien dokonać ustaleń, czy w sprawie przepis ten znajduje zastosowanie.

W tym celu należy uzyskać informację o maksymalnej możliwej obsadzie zwierząt, jaką pomieści planowany budynek. Obowiązek wskazania tego parametru wynika z § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie z tym przepisem, za liczbę DJP (dużych jednostek przeliczeniowych) przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę zwierząt, a nie deklarowaną obsadę przez wnioskodawcę. Jest to uzasadnione faktem, że wnioskodawca może deklarować mniejszą obsadę, niż jest możliwa ze względu na powierzchnię obiektów. W postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ocenie należy poddać maksymalną możliwą obsadę zwierząt, jaką można będzie utrzymywać w projektowanym obiekcie z zachowaniem minimalnych warunków utrzymywania tego gatunku zwierząt, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie wymagań i sposobu postępowania przy utrzymywaniu gatunków zwierząt gospodarskich, dla których normy ochrony zostały określone w przepisach Unii Europejskiej (Dz.U.2010.56.344 ze zm.). Wprawdzie wskazanie wyłącznie deklarowanej obsady pozwoliło poczynić prawidłowe ustalenia, że przedsięwzięcie zalicza się do mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, nie jest to jednak wystarczające w niniejszej sprawie. Brak jednoznacznego wskazania parametru maksymalnej możliwej obsady ze względu na przewidzianą powierzchnię kojców dla zwierząt, uniemożliwia zweryfikowanie, czy inwestycja nie wymaga tzw. pozwolenia zintegrowanego. Ustalenia w tym zakresie nie zostały przez Burmistrza Karlina podjęte, chociaż należą do obowiązków organu prowadzącego postępowanie.

Systemem pozwoleń zintegrowanych objęta jest grupa instalacji przemysłowych, z których wprowadzane są substancje do powietrza, zgodnie z przepisami art. 201 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2022 poz. 2556 t.j. ze zm.). Instalacje te zostały wymienione w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz.U. z 2014 r., poz. 1169). Zgodnie z ust. 6 pkt 8 lit. b załącznika, należą do nich instalacje do

chowu lub hodowli drobiu lub świń o więcej niż 2000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg. Natomiast, jak deklaruje wnioskodawca, w chlewni planowana jest obsada do 1990 szt zwierząt jednorazowo, a zatem poniżej 2000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg. Łatwo dostrzec, że deklaracja wskazuje liczbę zwierząt tylko o 10 sztuk mniejszą od tej, która kwalifikuje do przedsięwzięcia wielkoprzemysłowego. W tym miejscu rozważenia wymaga, w jaki sposób organ ma dokonywać ustaleń w kwestii maksymalnej możliwej obsady zwierząt w planowanym budynku. Jak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny z dnia 4 lipca 2017 r. sygn. akt II OSK 95/17, po dniu 1 sierpnia 2013 r., zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, przy obliczaniu DJP dla danej inwestycji nie jest istotna obsada deklarowana przez inwestora, gdyż należy uwzględnić maksymalną możliwą obsadę inwentarza, którą winien ustalić organ. Nie ma zatem znaczenia deklarowanie przez inwestora jakie zwierzęta zamierza on hodować np. w cyklach produkcyjnych obejmujących zwierzęta o różnych DJP, lecz konieczne jest obliczenie, w oparciu o wielkość budowanego obiektu, ile maksymalnie zwierząt może on pomieścić. Stanowisko Sądu wynika ze zmiany (obowiązującej od dnia 01.08.2013 r.) rozporządzenia RM z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, mocą której doprecyzowano, iż za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę inwentarza. Zapis ten obowiązuje do dnia dzisiejszego w aktualnym rozporządzeniu z dnia 10 września 2019 r. Kolegium podziela to stanowisko również w odniesieniu do kwalifikacji obiektu do instalacji przemysłowych. Tylko bowiem na podstawie parametrów technicznych obiektu oraz norm powierzchni przewidzianych dla konkretnych zwierząt można w sposób wiarygodny i racjonalny ustalić, jaka jest maksymalna możliwa obsada zwierząt w planowanym budynku. Nie chodzi bowiem o maksymalną deklarowaną obsadę, która zawsze może ulec zmianie, co przy wspomnianych wyżej dziesięciu sztukach nie będzie nawet możliwe do szybkiej weryfikacji, a o maksymalną możliwą obsadę w świetle obowiązujących norm, tj. maksymalną pod wzgl. technicznym i prawnym liczbę stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg, które są możliwe do wydzielenia w danej chlewni. Organ pierwszej instancji nie poczynił w tej kwestii żadnych ustaleń, co pozwala stwierdzić, że decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Ponadto należy zauważyć, że przesłane akta postępowania nie zawierają oryginałów załączników do wniosku inwestora z dnia 2.03.2021 r. (data wpływu) o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – w tym raportu oddziaływania na środowisko oraz pełnomocnictwa. Zgodnie z art. 33 § 3 K.p.a., pełnomocnik winien dołączyć do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa, czego w niniejszej sprawie zabrakło. Zgodnie natomiast z art. 74 ust. 2 o oś do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego. Art. 74 ust. 2 zmieniony został przez art. 1 pkt 13 lit. c ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. (Dz.U.2023.1890) zmieniającej nin. ustawę z dniem 16 października 2023 r. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy zmieniającej, do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1. Wg brzmienia dotychczasowego, do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należało dołączyć raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego. W aktach znajdują się wyłącznie załączniki do wniosku na

informatycznym nośniku danych – nieopatrzone podpisem elektronicznym. Kolegium nie ma możliwości zweryfikowania podpisów i oświadczeń wymaganych prawem oraz prawidłowości pełnomocnictwa.

Należy również wziąć pod uwagę, że zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 19 zmienionym przez art. 1 pkt 15 lit. e ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. (Dz.U.2019.1712) zmieniającej nin. ustawę z dniem 24 września 2019 r., raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać datę sporządzenia raportu, imię, nazwisko i podpis autora, a w przypadku gdy wykonawcą raportu jest zespół autorów - imię, nazwisko i podpis kierującego tym zespołem oraz imiona, nazwiska i podpisy członków zespołu autorów. Przedłożony raport, który w przesłanych aktach pierwszej instancji znajduje się wyłącznie w wersji elektronicznej na płycie CD, nie spełnia tych wymagań, bowiem jako zespół autorów została wpisana spółka EkoPolska Mojzesowicz sp. komandytowa, co jest nieprawidłowe. Nie został zatem spełniony wymóg zamieszczenia imion, nazwisk i podpisów członków zespołu autorów.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji ponownie oparł swoje stanowisko właściwie wyłącznie o wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa oraz opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Białogardzie, który pismem z dnia 22.04.2021 r. znak: NZNS.7040.6.1.2021 zaopiniował negatywnie realizację planowanego przedsięwzięcia, powołując się – w ocenie Kolegium - na hipotetyczne, teoretyczne zagrożenia, bez konkretnego odniesienia się do przedłożonego raportu oddziaływania na środowisko. Organ ten poprzestał na przywołaniu pokrótce technicznego opisu planowanej inwestycji, a następnie przywołał zagrożenia, jakie mogą hipotetycznie wystąpić w przypadku niewłaściwej eksploatacji (odmiennej niż w przedłożonym Raporcie). Należy w tym miejscu zauważyć, że organ nie jest uprawniony do przyjęcia z góry założenia, że przedsięwzięcie będzie realizowane i użytkowane wbrew zapisom Raportu. Opinia winna odnosić się do przedsięwzięcia opisanego w Raporcie oraz przedstawionych tam rozwiązań. Organ pierwszej instancji nie wykazał również, dlaczego nie uwzględnił pozytywnego postanowienie uzgadniającego Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska

Pomimo wskazania przez Kolegium, że w przypadku gdy uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1, są ze sobą sprzeczne, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozstrzyga te sprzeczności w terminie 14 dni od dnia otrzymania uzgodnień, po uprzednim porozumieniu z organami, których uzgodnienia były ze sobą sprzeczne, i uwzględnia to rozstrzygnięcie w decyzji kończącej postępowanie, wydanej w terminie 30 dni od dnia otrzymania uzgodnienia organów (art. 77 ust. 9 o.o.s.). W ocenie Kolegium wymóg odnosi się zarówno do uzgodnień, jak i opinii, bowiem przepis odnosi się do „uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1”, który to przepis przewiduje uzgadnianie warunków i zasięganie opinii. Nawet gdyby jednak przyjąć, że nie zachodzi podstawa do rozstrzygania sprzeczności w sformalizowanej formie wynikającej z art. 77 ust. 9 o.o.s. (jak twierdzą organy uzgadniające i opiniujące w niniejszej sprawie) - organ właściwy winien ustosunkować się do tych oczywiście sprzecznych stanowisk na podst. art. 80 ust. 1 pkt 1 o.o.s. w zw. z art. 80 K.p.a., bowiem organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona, a w sprawie środowiskowych uwarunkowań zobowiązany jest przy tym wziąć pod uwagę wyniki uzgodnień i opinii. Przy czym wnioski z postępowania organ musi wyprowadzić samodzielnie i dać temu wyraz w uzasadnieniu decyzji. W zaskarżonej decyzji organ ponownie nie wypowiedział się w tej kwestii i oparł rozstrzygnięcie wyłącznie o opinię negatywną. Nie wskazał natomiast przesłanek, na podstawie których uznał postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie oraz postanowienie PGW Wody Polskie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie o uzgodnieniu realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia za niewiarygodne i o niższej mocy merytorycznej niż obawy mieszkańców, które sam podziela.

Organ prowadzący wystąpił do organów uzgadniających „o rozstrzygnięcie sporu”, podczas gdy z art. 77 ust. 9 ooś, to organ prowadzący winien rozstrzygnąć sprzeczności wynikające z uzyskanych opinii i uzgodnień, na co Kolegium zwróciło uwagę w poprzedniej decyzji kasatoryjnej. Uznając natomiast, że nie zachodzi podstawa do rozstrzygnięcia sprzeczności w sformalizowanej formie wynikającej z art. 77 ust. 9 ooś, organ właściwy winien ustosunkować się do tych oczywiście sprzecznych stanowisk na podst. art. 80 ust. 1 pkt 1 ooś w zw. z art. 80 K.p.a. Niezbędne zatem jest rozstrzygnięcie sprzeczności w uzasadnieniu decyzji. Ustaleń takich zabrakło w zaskarżonej decyzji, bowiem organ ponownie nie wypowiedział się w tej kwestii i oparł rozstrzygnięcie wyłącznie o opinię negatywną, jedynie przywołując uzgodnienia bez wskazania jakichkolwiek własnych wniosków. Nie wziął również pod uwagę art. 77 ust. 10 ooś, zgodnie z którym postanowienie, o którym mowa w ust. 3, wiąże organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do tych postanowień należy m.in. na podst. art. 77 ust. 3 ooś postanowienie uzgadniające warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i z organem właściwym w sprawach ocen wodno prawnych. Art. 77 ust. 10 został dodany przez art. 1 pkt 15 lit. c ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. (Dz.U.2023.1890) zmieniającej nin. ustawę z dniem 16 października 2023 r. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy zmieniającej, do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem, wiążący charakter polega na niemożliwości wydania decyzji środowiskowej w sytuacji gdy RDOŚ odmówi uzgodnienia. Niemniej należy mieć na uwadze, że uzgodnienie w dużej mierze kształtuje treść decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jako wydane przez organy, które realizują zadania dotyczące polityki ochrony środowiska w zakresie zarządzania ochroną przyrody, kontroli procesu inwestycyjnego oraz przekazywania informacji o środowisku na obszarze województwa. Pozytywne uzgodnienia ww. organów skutkują tym, że dla odmowy wydania środowiskowych uwarunkowań nie wystarczy subiektywne odczucie, że przedsięwzięcie będzie mogło negatywnie oddziaływać na zdrowie i życie ludzi, poparte założeniem, że eksploatacja przedsięwzięcia będzie niewłaściwa i niezgodna z raportem oddziaływania.

W niniejszej sprawie Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Białogardzie pismem z dnia 22.04.2021 r. znak: NZNS.7040.6.1.2021 zaopiniował negatywnie realizację planowanego przedsięwzięcia, powołując się – w ocenie Kolegium - na hipotetyczne, teoretyczne zagrożenia, bez konkretnego odniesienia się do przedłożonego raportu oddziaływania na środowisko. Organ ten poprzestał na przywołaniu pokrótce technicznego opisu planowanej inwestycji, a następnie przywołał zagrożenia, jakie mogą hipotetycznie wystąpić w przypadku niewłaściwej eksploatacji (odmiennej niż w przedłożonym Raporcie). Należy w tym miejscu zauważyć, że organ nie jest uprawniony do przyjęcia z góry założenia, że przedsięwzięcie będzie realizowane i użytkowanie wbrew zapisom Raportu. Opinia winna odnosić się do przedsięwzięcia opisanego w Raporcie oraz przedstawionych tam rozwiązań. Ponadto organ ten opracował opinię, powołując się również na warunki związane z „wielkoprzemysłową” produkcją trzody chlewnej, podczas gdy nie zostało wykazane, że przedsięwzięcie zalicza się do instalacji przemysłowych, co Kolegium omówiło już powyżej.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie, postanowieniem znak: WST-K.4221.22.2021.AW.5 z dnia 22.12.2021 r. uzgodnił natomiast pozytywnie realizację planowanego przedsięwzięcia i jednocześnie określił warunki realizacji. Burmistrz Karlina nie przeprowadził rozstrzygnięcia sprzeczności w wymaganej ustawowo formie, ale również nie odniósł się do nich w zaskarżonej decyzji, przytaczając wyłącznie stanowisko PPIS w Białogardzie, które podziela. Stanowisko to oparte jest o teoretyczne przesłanki i domniemania. Argumentacja jest niespójna i sprzeczna z przedłożonym Raportem.

Odmowa wydania decyzji środowiskowej nie może być również oparta o pozaprawne zasady, czy też projekty ustaw, na które powołuje się organ. Należy zatem zgodzić się z zarzutem Skarżącego, że decyzja uniemożliwia stronie realizacji inwestycji ze względu na pozaprawne kryteria odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia na tle zaistniałego w sprawie konfliktu społecznego i sprzeciwu lokalnej społeczności oraz potencjalnych immisji odorowych pomimo szeregu prawidłowych szczegółowych ustaleń organu w kontekście spełnienia wszelkich wymogów z dziedziny ochrony środowiska. Należy również zauważyć, że ustawodawca wstrzymał prace legislacyjne w zakresie projektu ustawy o minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej. Brak jest zatem podstaw prawnych do powoływania się w decyzji na projekt takiej ustawy. Natomiast argumenty wynikające z tzw. władztwa planistycznego, poparte turystycznym charakterem gminy, nie znajdują poparcia na tym etapie inwestycyjnym. Przepisy dotyczące zagospodarowania przestrzennego i konieczność spełnienia wymogu tzw. dobrego sąsiedztwa, będą mogły być analizowane dopiero na etapie uzyskiwania decyzji o warunkach zabudowy dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, Kolegium ustaliło, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, tj. przede wszystkim art. 138 § 2 poprzez nieuwzględnienie przy ponownym rozpatrzeniu sprawy okoliczności wskazanych przez organ odwoławczy w decyzji kasatoryjnej SKO.4170.1188.2023 z dnia 28.06.2023 r., a w konsekwencji naruszony został art. 7, art. 11, art. 77§ 1, art. 80, art.107§ 3 K.p.a. oraz art. 77 ust. 9 i art. 80 ust. 1 ooś, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Ponadto przesłane akta postępowania zawierają braki formalne (brak oryginału pełnomocnictwa oraz pisemnej papierowej wersji raportu oddziaływania na środowisko, brak podpisów członków zespołu autorów raportu), co uniemożliwia merytoryczne procedowanie w sprawie.

Zaistniałe braki nie mogą być przy tym uzupełnione w trybie art. 136 K.p.a., bez naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania. Zatem zasadnym staje się uchylene przedmiotowej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, należy wziąć pod uwagę okoliczności wskazane przez Kolegium.

Jak orzekł Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 26 września 2019 r. sygn. akt II SA/Ol 700/19: „skoro w art. 138 § 2 k.p.a. zobowiązano organ odwoławczy do podania okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, to w zobowiązanie to wpisana jest także powinność organu I instancji do uwzględnienia tych okoliczności przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Przyjęcie odmiennej tezy pozostawałoby w sprzeczności z szeregiem zasad ogólnych k.p.a., a w tym z zasadą praworządności (art. 7 k.p.a.), zasadą szybkości i prostoty postępowania (art. 12 § 1 k.p.a.), czy wreszcie z zasadą trwałości decyzji ostatecznych (art. 16 § 1 k.p.a.)”. Zgodnie natomiast z art. 138 § 2a K.p.a., jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. Wytyczne takie zostały określone w treści uzasadnienia niniejszej decyzji w celu uniknięcia powielania uprzednio popełnionych błędów przez organ pierwszej instancji przy ponownym rozpoznawaniu sprawy. Wytyczne wiążą organ pierwszej instancji, co do kierunku wykładni prawa materialnego. Tak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 listopada 2020 r., I GSK 595/18, stwierdzając, że na podstawie art. 138 § 2a K.p.a. "organ odwoławczy może organowi pierwszej instancji narzucić wiążącą interpretację przepisu prawa".

Na podst. art. 74 ust. 3 ustawy ooś w zw. z art. 49 § 1 K.p.a., zawiadomienie stron o decyzji (poza wnioskodawcą) nastąpi w formie publicznego obwieszczenia przez udostępnienie pisma w Biuletynie

Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw (w dwóch egzemplarzach) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (70 -526 Szczecin, ul. Staromłyńska 10) za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (75-626 Koszalin, ul. Gen. Władysława Andersa 34) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Wpis stały od sprzeciwu od decyzji wynosi 100 zł (§ 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnym). Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP nr: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego

Iwona Szaranek (spr.)

Członkowie:

Joanna Mojska

Joanna Lipińska

Otrzymują:

1. Pełnomocnik wnioskodawcy
Pani – ePuap
2. Burmistrz Karlina +akta
3. aa